

waar meneer naartoe is? Eens gaat zij zelf stout binnen, klopt en vindt bij hem een bruin meisje met een heel langen dunnen neus, fijne lippekens en gitzwarte, moede oogen, wier wimpers schijnen te vechten tegen den slaap. Een uitheemsche. Irma voelt zich plots zwaar van vormen, log van beweging, boersch van gelaat, ruwbespraakt, maakt zich gauw uit de voeten en is woest op hém. Dat mag zij natuurlijk niet laten blijken en nu blijft zij dan maar weg om hem te vergeten. Elken morgen ontwaakt zij moedeloos; tegen den middag komt de hoop terug, welke hoop weet zij niet; 's avonds verveelt zij zich en vecht tegen de neiging hem te gaan bespieden.

Eindelijk bemerkt hij zelf haar in langen tijd weer niet meer te hebben gezien en laat zich naar haar kamer rijden. De vreugde over zijn terugkomst, de zachtheid waarmee hij aandringt om haar stugheid te vermurwen, „jawel, Irreke er is iets,” doen haar opeens schreien. Geen man heeft ooit den aard van zijn verhouding tot een vrouw zelf blijvend bepaald, waarom zou hij de eerste zijn in de wereldgeschiedenis? Kan hij sprongen doen om buiten haar bereik te zijn, zoodat zij maar tegen een kast moet snikken? Ze snikt maar eerst hard als hij zijn schouder geleend heeft, dan begint men te streelen, zoo vangt u de vrouw.

Lastig geval voor hem. Het eerste dat zij doet is natuurlijk hem voor zich alleen opeischen. Bij al de andere weet hij dat lachend af te weren en toch lief genoeg te blijven, maar hij kan haar zijne beginselen niet uiteenzetten, want dan zal hij gauw als hoerenjager bekend staan in het dorp, of nog erger, blauwbaard. Daarom vraagt hij haar vergiffenis voor een oogenblik van zelfvergetelheid. Het was een gemoedsbeweging en hij zou liegen als hij zegde dat hij niet van haar houdt, maar hij mag haar niet liefhebben, mag dat niet doen tegenover een andere. Hij meent dat zij nu genoeg weet om zich geen illusies te maken, maar haren eenvoud en trots valt de gedachte, hem met een andere te deelen, te zwaar. Het tweede bedrijf begint. Met „ga maar, laat mij maar alleen.” Als dat alles maar troost was, troost heeft zij niet nodig. Verspeel uw tijd niet met haar, ga naar die andere. Hij is dus maar gekomen omdat die niet vrij was, het is zeker die magere met haren langen neus?

Hij wringt zich uit den nieuwen strik door nonchalant te bevestigen dat hij toch niet trouwt, waarop zij verontwaardigd vaststelt dat hij dus iedereen bedriegt, haar en de andere en wie weet hoeveel andere nog. Dat wordt weer gevaarlijk voor het dorp en snel pareert hij den stoot door het huwelijk niet uit te sluiten, Irreke, volstrekt niet, vermits er zoovele mannen zijn die trouwen, maar hij houdt nu eenmaal van niemand genoeg, om er zich voor het leven aan te binden.

Hij moet zoo oppassen. Haar liefde „redeneert” taai, recht van lijn, zonder compromis, dat hij haar niet wil trouwen omdat hij haar niet genoeg liefheeft, dus moet zij hem meer doen liefhebben. En dat hij aarzelt tusschen haar en de andere, dus moet zij hem die andere doen vergeten.